

Stařec a mentor aneb na nás záleží, s jakou verzí „Boha“ se ve svém životě setkáváme

O Vidlákově Bohu Vám, Wednesday, nemohu sloužit, protože o něm nic nevím, nikdy jsem s ním nemluvil, natož abych ho (nebo dokonce jiné bohy) viděl.

Zato Vaši verzi boha ve mně znám sakra dobře, povídáme si denně. Poprvé jsem si ho v sobě uvědomil, když mi ho ukázal můj učitel – hodně přísný sám k sobě, a přitom ten nejlaskavější mentor –, když mě v minulém století zasvěcoval do projektování.

Každodenním příkladem mi doslova vryl do paměti toto:

Za nikoho se neschovávej a ať tě ani nenapadne spoléhat na vyšší moc, ta projektantům nepřísluší, ta patří jen Bohu. Nikde nehledej zastání než sám v sobě, protože v tom našem řemesle nakonec vždycky zůstaneš sám, kdy velká část zodpovědnosti bude spočívat jen a pouze na tobě. Nekoukej na sebe jako na neomylného, neustále o sobě pochybuj, prověřuj každou čáru, každé číslo, buď klidně za blbce, co se pořád ptá, ale nedej pokoj, dokud se odpovědi nedočkáš. Buď nádeníkem své profese, který se ji snaží den co den odvádět s úctou k sobě samému i k těm, kdo jednou v těch tvých barácích budou žít!

Amen.

Abych pravdu řekl, přetěžký balvan na mě navalil hned na začátku a nelehko se s ním žilo, co bych zapíral. Ale kdybych měl novou volbu, zase bych se vydal cestou toho boha ve mně, kterého mi můj mentor ukázal.